

OBLOMOW TOERT
MET 'HET LIED DER
RUSTELOOSHEID'

Zoeken naar de juiste maat

Oblomow presenteert „Het lied der rusteloosheid”. Dat is in grote mate het project van Gerry De Mol, maar de samenwerking met zijn kompanen Eva De Roovere lag voor de hand. En ook de keuze voor een fadoprogramma was niet toevallig.

|| door **michaël bellon**

Een van de foto's van Patrick De Spiegelaere die te zien zijn tijdens de voorstelling en ook op de tentoonstelling in Diest.
© Patrick De Spiegelaere

Geef mij Nescio en Tsjechov, oude boeken.
**Verlang
lijstje** Geef mij na mijn zoveelste kale reis
iemand die mij twee haren uittrekt
en glimlachend zegt: je wordt grijs.
Geef mij alles en zeg: het is niets.

Geef mij niets en zeg: dat is alles.
Geef mij mezelf, geef mij jou.
Ik heb gezocht naar wist ik maar wat.
Geef mij nu eindelijk
wat ik altijd al had.

Dit is een van de gedichten van Herman De Coninck die in „Het lied der rusteloosheid” op muziek worden gezet. Het verscheen in 1980 in „Met een klank van hobo” en is ook opgenomen in „De gedichten”.

GERRY De Mol houdt van Lissabon. „Ik kom er graag en veel,” zegt hij, „en fado is echte volksmuziek die daar zomaar in de kroegen wordt gezongen. Op onze cd *Ya'Waaw* stond er al een vertaling van een Portugees liedje van Jorge Fernando (‘Red me dan’, *red.*), en het laatste nummer dat we op de première van *Het lied der rusteloosheid* gespeeld hebben, is een mengeling van het liedje ‘Later’ uit onze allereerste cd (*Sporen, red.*) en de originele fado waarop dat nummer gebaseerd is. Het is een klein grapje om de verwantschap tussen Vlaanderen en Portugal te illustreren. Historisch zijn er via de havensteden heel wat banden tot stand gekomen en fado doet het ook opvallend goed in de Lage Landen.”

– De verwantschap tussen Fernando

Pessoa en Herman De Coninck is dan weer niet zo groot.

Gerry De Mol: Zij zijn bij toeval samen op mijn nachtkastje beland. Een van de keren dat ik in Lissabon was, zat ik in een hotelletje vlakbij de gedenksteen op de plek waar Herman de Coninck overleden is. Hij stelde mij voor de uitdaging om hem mee te nemen in het project. De dichters hebben ook inhoudelijk wel wat gemeen. Je leest in de citaten dat ze allebei over die rusteloosheid schreven. Ik ben trouwens niet gaan zoeken om van allebei bijvoorbeeld een gedicht over de regen te vinden. Dat zijn zaken die vanzelf gekomen zijn.

– De stap van de poëzie van Pessoa naar muziek is makkelijk, maar bij de gedichten van Herman De Coninck liggen de zaken wellicht moeilijker.

De Mol: Er zijn inderdaad al heel

veel fado's gemaakt op gedichten van Pessoa, omdat ze zo muzikaal zijn. Veel van zijn werk rijmt en zit ook mooi in het metrum. De Coninck is inderdaad moeilijker. Gelukkig heeft hij tamelijk wat geschreven en was er veel keuze. In het begin wilde ik meteen componeren bij de teksten die ik graag las, maar uiteindelijk heb ik twee jaar lang met de verzamelde gedichten in mijn boekentas rondgelopen. Daar heb ik een slechte rug aan overgehouden (*lacht*). Telkens ik iets las waar ik muziek bij hoorde, maakte ik aantekeningen. Ik heb dus lang op de teksten gebroed om de muziek er natuurlijk te laten uitkomen.

Eva De Roovere: De mensen in de zaal merken het misschien niet, maar De Coninck schreef helemaal niet zoals wij een liedje zouden schrijven. En al zeker geen teksten die je in acht, zestien of vierentwintig maten kunt